

Eliška Volfová

Pojmenování barev ve španělštině

(posudek oponenta bakalářské práce)

Předkládaná bakalářská práce zaujme už svým názvem, přitom ve skutečnosti v ní čtenář najde víc než jen analýzu pojmenování barev ve španělštině: situace ve španělštině je totiž důsledně porovnávána s poměry v češtině, a celý výklad je navíc zasazen do obecnějšího kognitivně pojatého rámce. Vezmu-li v úvahu náplň lingvistické části bakalářského studia hispanistiky, musím hned v úvodu konstatovat, že autorka práce nejenže s pochopením nastudovala řadu zdrojů ze sekundární literatury, které svou náročností přesahují úroveň znalostí běžného absolventa bakalářského studia, ale musela též proniknout do základů disciplín, které jsou obsahem až druhého cyklu studia.

Text svou délkou přesahuje obvyklý rozsah bakalářské práce – to je dáno tím, že autorka práce nenechává stranou žádný aspekt, který může být podstatný pro její výklad. Začíná pojmem barva a charakterizuje ho z hlediska fyzikálního, kulturního i jazykového. Následuje výklad chápání a užívání základních barev ve španělštině a v češtině. Velmi zajímavý je též obsah kapitol věnovaný užití barev v toponymii a ve frazeologii, a i čtenáře-nelingvistu by jistě zaujal výklad na téma Barvy a emoce a Barevná přirovnání, jak zní názvy šesté a sedmé kapitoly textu. Závěr je příkladnou ukázkou toho, jak má být stručně, ale výstižně shrnuto to podstatné, co je v bakalářské práci obsaženo.

Už z výše řečeného vyplývá, že práci považuji za vysoce nadprůměrnou. Nemám kritické připomínky k žádné složce práce:

- struktura práce je logická a přehledná, neponechává stranou žádný důležitý aspekt, přitom čtenáře nezatěžuje nepodstatnými odbočkami;
- práce se sekundární literaturou je příkladná – rozsah prostudované sekundární literatury je na bakalářskou práci obdivuhodný, s citacemi autorka pracuje náležitě, české překlady cizojazyčných termínů či textových pasáží jsou odpovídající;
- zpracování praktické části je promyšlené a výsledky jsou uspořádány přehledně;
- jazyk výkladu je kultivovaný, formální úprava práce pečlivá.

Zvláštního ocenění si zaslouží způsob, jakým se autorka vyrovnala s problémy spjatými s různorodostí použitých korpusů: dokázala odhadnout silné a slabé stránky jednotlivých korpusů a k jednotlivým analýzám si vždy vybrala ty nejvhodnější.

K obhajobě tak mám jen několik drobných námětů k diskusi:

- V jednotlivých podkapitolách 3. kapitoly by myslím měla být zmínka o kolokacích, které jsou podrobně probírány v podkapitolách 5. kapitoly, protože kolokace jsou pro výklad důležité (jistě by stačil odkaz).

- Jestli tomu dobře rozumím, v kapitole 3.8 není zmíněno označení *pardo*, protože je považováno za odstín *marrón*. Pak je pochopitelné, že je *marrón* oproti českému hnědý zapojeno do jazykového systému podstatně méně.
- Využití korpusů má tu výhodu, že vnáší do interpretace jevů více idiolektů. Jednotlivý idiolekt může chápat věci jinak. Nejsem si např. jist, že slovo *šedivý* lze ve všech spojeních nahradit slovem *šedý* (s. 36): ve významu „nudný, nevýrazný“, např. ve spojení *šedivý den*, se mi náhrada nezdá možná (také mi nepřijdou stejného druhu případy *šedivý průměr* nebo *šedivá masa* – a *šedá zóna*, jak jsou uvedeny na s. 58). Nicméně potvrzují-li takový úzus korpusová data, mohu jen konstatovat, že můj idiolekt se v tomto ohledu liší od úzu.

Celkově se domnívám, že předložený text vysoce převyšuje požadavky kladené na bakalářskou práci, doporučuji ho k obhajobě a předběžně ho hodnotím stupněm *výborně*.

V Praze dne 14. 8. 2016

doc. PhDr. Petr Čermák, Ph.D.